

SKRUF, m. 2. pl. *skrufvar*. 1) En cylinder, på hvars yta äro spiralformigt upphöjda Skrufgångar, hvilka öfverallt hafva lika lutning till cylinderns axel. *S. utan ända*, en maskin, sammansatt af ett kughjul, en vals och en skruf, hvars gångar gripa in uti hjulets kuggar, hvars vrida hjulet med valsen, på samma gång som skrufven kringvrides. (Fig. fam.) *Hafva en s. lös*, icke hafva alla *s-varna* i behåll, icke vara rätt klok. — 2) Verktyg, bestående af en dylik cylinder, kallad *yttre skruf*, och en *Skrufmutter* (se d. o.), äfv. kallad *inre skruf*. *Taga s.*, säges om en yttre skruf, när dess gångar riktigt gripa in i skrufmutterns, så att han vid skrufningen inflyttas; (fig. fam.) lyckas, göra verkan, hafva framgång, hjälpa. *Gå på s-var*, vändas, vridas medelst skrufvar. (Fig. fam.) *Ställa sitt tal på s-var*, ställa det så, att det kan tydas allt efter omständigheterna. *Ställd på s-var*, som kan tydas på flera sätt. — *Ss. S-formig, -formigt, -lik*.

SKRUFBLECK, n. 5. Se *Skrufskifva*.

SKRUFBORR, m. 2. Borr att skära skrufmutter med.

SKRUFBULT, m. 2. Grof skruf, hvarmed delar af metallarbeten hopskrufvas, och som går igenom hela det sammanlagda godset.

SKRUFGÅNG, m. 2. Gångorna på en skruf.

SKRUFGÅNGSHÖJD, f. 3. Afståndet emellan gångorna på en skruf.

SKRUFGÅNGA, f. 1. Hvarje särskilt hvarf af de upphöjningar och försänkningar, som ligga utanpå en skruf eller inuti en skrufmutter.

SKRUFHUFVUD, n. 4. Öfra ändan af en skruf.

SKRUFHÅL, n. 5. Se *Skrufmutter*.

SKRUFKLOFVE, m. 2. pl. — *klofvar*, eller

SKRUFKLOPPA, f. 1. Ett slags verktyg, hvarmed skrufämnen gängas.

SKRUFMASKIN, -- schin, m. 3. Maskin till skrufning.

SKRUFMEJSEL, m. 2. pl. — *mejslar*. Jern, hvarmed skrufvar kringvridas medelst dess insättande i en skura på skruvhufvudet.

SKRUFMODER, **SKRUFMOR**, f. eller

SKRUFMUTTER, m. 2. pl. — *mutter*. Inuti spiralformigt gängad, ihålig, cylindrisk pjes, hvaruti en skruf kringvrides. Kallas äfv. *Inre skruf*.

SKRUFNING, f. 2. Handlingen, då man skrufvar.

SKRUFNYCKEL, m. 2. pl. — *nycklar*. Jern, hvarmedelst skrufvar kringvridas.

SKRUFPRESS, m. 2. Press med derå anbragt skruf, hvarmedelst pressningen sker.

SKRUFRÖRELSE, f. 3. (mek.) Den sammansatta rörelse, som vid skrufning uppkommer af vändningen kring axeln och framskriddandet.

SKRUFSKIFVA, f. 1. Härdad stålskifva med en mängd hål af olika diameter och med mer eller mindre fina gängor, hvilken begagnas till skrufännens gängning. Kallas äfv. *Skrufbleck*, *Snedjern*.

SKRUFSKÄRNINGSMASKIN, --- schin, m. 3. Maskin till skärning af större skrufvar och fabriksmessig tillverkning af smärre.

SKRUFSPIK, m. 2. Spik med skrufgångar i ändan.

SKRUFSTYCKE, n. 4. Se *Skrufståd*.

SKRUFSTÅL, n. 5. Ett slags svarfjern till skrufvars förfärdigande.

SKRUFSTÅD, n. 5. Ståd med skruf, som

II.

begagnas att fasthålla pjeser, hvilka skola bearbetas.

SKRUFTRÅD, m. sing. Guld- eller silfvertråd, försedd med högst fina och grunda skrufgångar längs utåt hela dess yta.

SKRUFVA, v. a. 1. 1) Kringvrida en skruf. *S. af, från, i'n, ned, på*, se *Afskrufva*, &c. *S. fast, lös*, se *Fastskrufva*, *Lösskrufva*. *S. igen*, tillsluta genom skrufning. *S. ihöp*, se *Hopskrufva*. *S. i sär, åtskils*, genom skrufning åtskilja. *S. sönder*, söndra, förstöra genom skrufning; se äfv. *S. i sär*. *S. upp, ut*, se *Uppskrufva*, *Utskrufva*. — V. n. (fam.) 1) Uttrycka sig i ordalag, som kunna tydas efter omständigheterna. — 2) *Gå och s.*, vara villrådlig; icke yeta, hvad parti man skall taga. — *S-d*, part. pass. (Fig., adjektivt) Ställd på skrufvar. Jfr *Skruf*.

SKRUFVADT, adv. (fig.) I tvetydiga ordalag.

SKRUFÄMNE, n. 4. Ämne till förfärdigande af en skruf.

SKRUMPEN, a. 2. neutr. — *et*. Som skrumpnat. *S-pna äplen*. *S. gubbe, karing*.

SKRUMPENHET, f. 3. Skruppen yta, form,

gestalt.

SKRUMPNA, v. n. 1. Sammandraga sig, minskas till omfång, så att skrynklor bilda sig på ytan. — *Skrumpnande*, n. 4.

SKRUPEL, skruppl, m. 3. pl. *skrupler*. 1) (lat. *Scrupulum*) a) (apoteksvigt) Tredjedelen af en drakma. — b) (längdemått) Tiondedelen af ett gran. — 2) (lat. *Scrupulus*) Betänklighet, tvekan. [*Scrupel*.]

SKRUPENS, **SKRUPENSA**, se *Skurpens*, *Skurpensa*.

SKRUPULÖS, -- ö's, a. 2. Ytterst samvetsgrann; högst noggrann eller sorgfällig; ängsligt noga. [*Scru* —.]

SKRYM, a. 2. (fam.) Som upptager mycket rum.

SKRYMMA, v. n. 2. Säges om saker och varor, som upptaga mycket rum.

SKRYMSLA, f. 1. ell. **SKRYMSLE**, n. 4. Gömvrå, smyghål. *I skogens tyta s-lor*.

SKRYMTA, v. n. 4. Gifva sig sken af dygd, helighet, gudsfruktan eller försakelse. — *Syn*. *Hyckla*.

SKRYMTAKTIG, a. 2. Fallen för att skrymta. — *Syn*. *Skenhelig*, *Hycklande*. — *Skrymtaktigt*, adv.

SKRYMTAKTIGHET, f. 3. Fallenhet för att skrymta. — *Syn*. *Skenhelighet*.

SKRYMTAN, f. sing. indef. Se *Skrymteri*.

SKRYMTARE, m. 5. — *TERSKA*, f. 1. Skrymtaktig människa. — *Syn*. *Hycklare*, *Skenhelgon*.

SKRYMTERI, n. 3. Hycklande af dygd, gudsfruktan, försakelse. — *Syn*. *Hyckleri*.

SKRYNKKA ell. **SKRYNKLA**, skry'ngka, f. 1. Litet veck på ytan af ett föremål. — *Syn*. *Rynka*.

SKRYNKLA, skry'ngkla, v. a. 1. Göra skrynklig. *S. ett kläde*. — *S. sig*, v. r. Blifva skrynklig.

SKRYNKLIG, skry'ngkligg, a. 2. Full med skrynklor.

SKRYNKLIGHET, skry'ngklighét, f. 3. Skrynklig yta.

SKRYNKLIGT, skry'ngkliggt, adv. På ett skrynkligt sätt, med skrynklor. *Sitta s*.

SKRYT, n. sing. Eget beröm; prålände med egna förtjenster. *S. öfver hög börd, öfver rikedomar*. *Säga något på s.*, för att berömma sig. *Utan s. sagdt*, utan att vilja berömma mig. — *Syn*. *Sjelfberömmelse*.